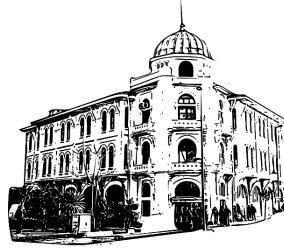

BANDIRMA PALAS

*Bandırma Palas'ın bir yüzü Didimus Dağı'na bakar. Marmara'daki kara vapurları,
yelkenlileri, balıkları, martuları selamlar; şehre gelen tüccarların, gemicilerin,
Levantenlerin ve seyyahların her gece evi olur. Ve Bandırma Palas,
Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü, Kurtuluş Savaşı'nı ve Cumhuriyet'i gören
tarihin eşsiz bir tanığıdır.*

SALİM NİZAM

✕ @ / otukennesriyat

YAYIN NU: 2172

EDEBÎ ESERLER: 1105

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-479-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Düzeltili: Abdullah Ezik

Kapak Tasarımı: Ceyhun Durmaz

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İstanbul - 2025

Salim Nizam: 1970 yılında Gonen'de doğdu. İlk ve orta öğrenimimi Gonen'de tamamladı. Gonen Ömer Seyfettin Lisesini bitirdi. Dokuz Eylül Üniversitesi, Buca Eğitim Fakültesi, Türkçe Öğretmenliği ve Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerinden mezun oldu. Askerlik hizmetini Kıbrıs Güzelyurt'ta yedek subay olarak tamamladı. Ardahan, Bartın ve Balıkesir illerinde öğretmenlik yaptı. Halen Gonen'de Türk dili ve edebiyatı öğretmenliği yapmaktadır.

Edebiyatla yakından ilgilidir. Şiir, hikâye ve roman yazmaktadır. Hikâyeleri: *Türk Dili*, *Türk Edebiyatı*, *Hece Öykü*, *Bercest* ve *Edebice* dergilerinde yayımlandı. Hikâye dalında birçok ödülün sahibidir. *Köy Saatçisi*, 2006 Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması (Birincilik); *Leylekli Konak*, 2010 Çorum Mahmut Tunaboşlu Hikâye Yarışması (Birincilik); *Minyatür İstanbul*, 2010 Avrupa Kültür Başkenti İstanbul Hikâye Yarışması (Birincilik) ödülleri aldı. Basılmış eserleri arasında *Sisli Göl*, *Ömrüm Uzaklarda Azalmasın*, *Senin İçin Enginar Sakladım*, *Son Kazak*, *Kırmızı Minibüs*, *Ben Gonen'de Doğdum* romanları bulunmaktadır.

Ben Gonen'de Doğdum romanı, 2022 Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği (ESKADER) tarafından roman ödülüne layık görüldü.

Yazar, evli ve iki çocuk babasıdır.

Âdem ile Havva'nın çocuklarıyız. Kiminin teni siyah, kimi beyaz, kimi sarı... Hepimiz masum doğduk. Kimi şarkın şahikasında mor bir çiçek, kimi garbın denizinde ışısız bir çakıl taşı. Kâh kuzeyin mavi yıldızı kâh güneyin yeşil kuşuyuz. Herkes kendi kaderini yaşar ve kendi fırçasıyla boyar kalbini. Kimimiz daha çok inanırız aşka, kimimiz uzak yaşarız cenneti. Hamurumuz toprak ve su, ruhumuz Allah'tan. Yasak meyveyi yesek de evvelden, sevabı da günahı da biliriz. Biz, tavus kuşunun rengine aldanıp cehennemini yok sayarak kibirlenmedik ve hiçbirimiz AŞK yüzünden kovulmadık cennetten. Hepimiz severiz Allah'ı ve her birimiz mavi kubbe altında yaşarız kendi hayatımızı. Ne bir dakika evvel ne de geç ecelimiz biliriz. Allah'tan geldik ve yine O'na döneriz.

BANDIRMA PALAS OTELİ TARİHÇE

19. yüzyıl başlarında inşa edilen Bandırma Palas Oteli, birçok tarihi olaya ev sahipliği yapmıştır. Uzun yıllar Düyun-u Umumiye binası (Düyun-u Umumiye-i Osmaniye Varidat-ı Muhassasa İdaresi, 1881-1923 yılları arasında Osmanlı İmparatorluğu'nun iç ve dış borçlarını denetleyen kurum) olarak hizmet vermiştir.

Birinci Dünya Savaşı sonunda Osmanlı İmparatorluğu ile İtilaf Devletleri arasında 30 Ekim 1918'de imzalanan Mondros Mütarekesi sonrasında Bandırma, Yunan askerleri tarafından 2 Temmuz 1920'de işgal edilmiştir. Bandırma, Kurtuluş Savaşı sonunda 17 Eylül 1922'de Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları tarafından düşman işgalinden kurtulmuştur. Yunan askerleri kaçarken şehri ve Haydar Çavuş Camisi'ni ateşe verdiği gibi, top atışlarıyla Bandırma Palas Oteli'nin mimari yapısına da ciddi hasar vermiştir.

1924 yılında Muhasebe-i Hususiye tarafından 1. Ulusal Mimarlık Akımı'nın önde gelen isimlerinden Mimar Kemaleddin'in öncülüğünde başlayan tadilat iki yıl sürmüş olup üç katlı tarihi yapı, özel banyolu odaları, döner merdivenleri, gazino ve lokantasıyla 1926 yılında yeniden hizmete kazandırılmıştır. Dönemin mimari akım etkilerinden olan kurşun kubbe, kurşun saçaklar, saçak altı mukarnaslar, Osmanlı bitkisel motifleri ve Selçuklu geometrik motifleriyle Bandırma Palas tarihe ışık tutmaktadır.

Bandırma Palas Oteli, 1927 yılı salnamesinde, güvenilir bir liman şehri olan Bandırma'ya gelen gemicilerin, tüccarların, seyyahların, Levantenlerin ve yolcuların konaklama yeri olmuştur. 1940-1951 Askeri Hastane, 1951-1960 Gar Oteli ve lokanta, 1984-1987 Bandırma Kültür Eğitim Vakfı ve Halk Kütüphanesi, 1994-2010 yılları arasında Bandırma İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dekanlığı olarak hizmet vermiştir.

Özel İdare'den Balıkesir Büyükşehir Belediyesi'ne devredilen Bandırma'nın tarihi sembollerinden biri olan mimari şaheser, BAŞ-TAŞ GRUP tarafından kiralanarak restorasyonu yapılmış, iç ve dış dekorasyonu dönemin mimarisine uygun olarak tamamlanmıştır. Tarihin birçok olayına şahitlik eden tarihi bina, 30 Kasım 2018'de yeniden Bandırma Palas Otel adıyla açılmış ve hizmete başlamıştır.

TAKDİM

Her şehrin rengi, kokusu, ruhu ve bir kimliği vardır. Şehirler de insanlar gibi nefes alıp verir. İnsanı ayakta tutan kimliği, kişiliği ve değerleri gibi şehirleri de ayakta tutan tarihi ve kültürel mirası vardır. Şehirler, tarihin DNA'sını özünde taşır; kültürünü, değerlerini ve kişiliğini içinde barındırır. Şehirler geçmişten geleceğe milletlerin kimliğini oluşturur. Şehirler; büyür, gelişir, değişir ve ölür. Panormos'tan Bandırma'ya, Kyzikos Hadrian Tapınağı'ndan Bandırma Palas'a kadar tarihi yapılar usta mimarların elinde eşsiz bir kimliğe bürünür.

Bandırma Palas'ın bir yüzü Didumus Dağı'na bakar. Marmara'daki kara vapurları, yelkenlileri, balıkları, martıları selamlar; şehre gelen gemicilerin, tüccarların, Levantenlerin ve seyyahların her gece evi olur. Ve Bandırma Palas, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü gören Kurtuluş Savaşımızın eşsiz bir tanığıdır.

İşte bu kitabı; Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'e, sevgili eşim Meral'e, biricik oğlum Meriç'e, dünya güzeli kızım Zeynep'e, otelin gerçek kimliğine kavuşmasında restorasyonunu sağlayan ve hizmete açan BAŞ-TAŞ Grup'a, tüm çalışanlarına ve Bandırma Palas'a yolu düşenlere armağan ediyorum.

MEHLİKA SULTAN

Mehlika Sultan'a âşık yedi genç,
Gece şehrin kapısından çıktı.
Mehlika Sultan'a âşık yedi genç,
Kara sevdalı birer âşıktı.

Bir hayâlet gibi dünya güzeli,
Girdiğinden beri rü'yâlarına,
Hepsi meshûr, o muammâ güzeli,
Gittiler görmeye Kaf dağlarına.

Hepsi, sırtında aba, günlerce,
Gittiler içleri hicranla dolu.
Her günün ufkunu sardıkça gece,
Dediler: "Belki bu son akşamdır."

Bu emel gurbetinin yoktur ucu.
Daimâ yollar uzar, kalp üzüdür.
Ömrü oldukça yürür her yolcu,
Varmadan menzile bir yerde ölür.

Mehlika'nın kara sevdahları,
Vardılar çıkığı yok bir kuyuya,
Mehlika'nın kara sevdahları,
Baktılar korkulu gözlerle suya.

Gördüler: Aynada bir gizli cihân.
Ufku çepçevre ölüm servileri.
Sandılar doğdu içinden bir ân.
O, uzun gözlü, uzun saçlı peri.

Bu hâzin yolcuların en küçüğü,
Bir zaman baktı o viran kuyuya.
Ve neden sonra gümüş bir yüzüğü,
Parmağından sıyrıp attı suya.

Su çekilmiş gibi rü'yâ oldu.
Erdiler yolculuğun son demine.
Bir hayâl âlemi peydâ oldu.
Göçtüler hep o hayâl âlemine.

Mehlika Sultan'a âşık yedi genç,
Seneler geçti, henüz gelmediler.
Mehlika Sultan'a âşık yedi genç,
Oradan gelmeyecekmiş dediler.

Yahya Kemal Beyathı

Birinci
Vapurla gelen yolcu
İnsanoğlu nasıl da dünyevileşiyor

Vapurdan indiğinde olduğu yerde durdu. Kulağında sesler Aya Yorgi'nin çanları gibi uğuldarken gözlerini kapadı. Bir rüyaya dalar gibiydi adam, martı seslerine ve dalgalara aldırđıđı yoktu. Şehri yıkayan yağmur, sis ve gece, her Őey gibi onu da içine almıştı. Ftr Şapkası, siyah pardösüsü; kk bavu lu ve Şemsiyesiyle olduğu yerde, hiç kıpırtısız soğuk bir mezar taşı gibi duruyordu. Sağından solundan geçen yolcuların amansız telaşlarına, itiş kakışlarına, serzenişlerine aldırmadan zamanın akışından uzak zembereği bozuk bir saat gibi öylece kaldı. Rızkı kesilmiş bir ölü gibi gözlerini sımsıkı yummuştu, göz kapaklarını hiç aralamıyordu. Yağmur damlaları Őapkasının kenarından süzülürken sırtında kr bir engerek gezinir gibi bir ayaz hissediyordu. Buna rağmen yağmur ve soğuk hiç titretmiyordu tenini. Belki de bir silkinse bir rperse üzerine karabasan gibi ken ağrılıklardan, hafakanlardan; gözbebeklerine sinmiş nafalin kokulu anılardan kurtulup kendine gelecekti.

Hiç kimsesi yoktu, limanda bir karşılayanı da. Şehir, mahremiyetini korumak ister gibi tüm kapılarını kapatmış ve perdelerini örtmüştü bu gece... Belki de bu Şehir bir saklambaç oynuyordu ona; herkes boş arsalar, izbe yerlere ve karanlık dehlizlere gizlenmişti. Bir tek ebe kalmıştı aleni ortada ve zamanın gözlerden sakladıklarını arıyordu. Üstelik, kayıplarını bir gm gibi bu Şehirde bulmaktan korkuyordu.

Yağmur hızlanmıştı birden ve adam Şemsiyesini amamıştı hâlâ. Daha saatine hiç bakmamıştı. Savaşın kasıp kavurduğu Şehirler gibi altüst olmuştu her Őey ve aklı karmakarışıktı. Geçmişi mi, geleceği mi, Şimdiyi mi yaşıyordu, bilmiyordu. Zamanın esrarını zemi-yordu bir türlü ve yaşanan anı hiç anlamlandıramıyordu. Evrendeki

uçsuz bucaksız galaksilerde, uzak yıldızlarda, kimsesiz seyyarelerde hep aynı mı akıyordu zaman? Tanrı, zaman ve mekândan münezzehe, bir ol emriyle mi feleğin çarkını döndürmeye başlamıştı? Zaman, Tanrı'nın yayından çıkmış bir ok gibiydi sessizce yol alan ve İsrail'in Sûr'a üfleşişiyle son bulacak. Gökleri, yeri, taşı, toprağı, denizleri; insanı, hayvanı, nebatatı yaratan ve öldüren Tanrı hem içkin hem aşkındı zamanda. Tanrı, ezeli ve ebediydi, her şeyin evvelini ve nihayetini bilirdi. Tanrı, bir saatçi dükkanında zamansızken bir tek yarattığı kulları için mi kuruyordu saatleri? Âdem ve Havva'dan bu yana gelmiş geçmiş tüm kullar için hep aynı mı seyrediyordu zaman? Ya yıllar, mevsimler, aylar, haftalar ve günler gibi takvimsel bir döngüye mi tabiydi zaman? Zaman, durgun bir göle atılan taşın oluşturduğu halkalar gibi her şeyi içine alıp genişliyor muydu yahut uzayda bir karadelğin dipsiz karanlık kuyularında meleklerin seyrangâhında eriyor muydu? Yoksa bir rüyadaymış gibi deniz üstünde yürüyüp kanatsız uçarak, uçurumun kıyısından düşerek, rüzgârın önünde hallaç pamukları gibi allak bullak mıydı zaman! Tanrı'nın yarattığı bu dünyanın dışında başka bir alem ve farklı bir zaman var mıydı? Mezarlarında toprağın üstünü unutmuş ölümler için zaman neyi ifade ediyordu? Bir mucize bekleyen gafillere ibret, İsa'nın dirilttiği bir ölünün kefeni gibi epriyor muydu zaman? Ya Adem'den bu yana kabirlerinde zamana mağlup ölümler neyi bekliyordu hâlâ? Teraziler kurulduğunda, mizanı ağır gelenler kurtuluşa erenlerden-se hafif olanlar hüsrana uğrayanlardan mı olacaktı zamanla? Kalbin de bir zamanı var mıydı, Tanrı'yı gösteren bir pusulası? Bergson ve Tanpınar neyi arıyordu zamanda? Ne içindeydi ne de büsbütün dışında; esrik kalıyordu mısıralar Bursa'da Zaman'da. Üstelik, Yahya Kemal'in adımlarında, kökü mazide olan bir ati miydi zaman? Dünya da yaşlanmıştı, vakit ahir zamandı; artık, tüm seyyareler helecanla dönüyor, gündüzler yerini gecelere yorgun devrediyordu.

Yorgundu adam, bir adım atamayacak kadar mecalsiz. Zamani mazide mi yoksa atide mi aramalıydı? Tüm bunları düşünürken bir kedi dolandı ayaklarına. Balık ve çöplük kokan, tüyleri kirli, bir ayağında sakarı olan kara bir kedi. Bacaklarının arasından geçip etrafında firdolayı döndü adamın. Başını uzatıp dizlerine sürünerek yabancıнын, varlığını ona duyurmak ister gibi miyavladı kedi.

Adam sıcak bir dokunuşla bir rüyadan uyanır gibi gözlerini aç-

tuğında sis, koca bir şehri kucaklamıştı. Derin bir nefes aldı. Otomobillerin homurtusu ve martı çığlıkları arasında, caddelerin hengesinde, şehir de nefes alıp veriyordu. Şehrin ritimsiz sesleri arasında, doğduğu günden beri hep yanında olan, sevabı da günahı da yazan, sağ ve sol omzundaki Kirâmen Kâtibîn meleklerinin mürekkep sesini duyabiliyordu. Bugüne kadar, sevapları yazan Rakib'in mi yoksa günahları yazan Atid'in mi defterini doldurmuştu? Ölüm meleği henüz yoklamamış olmalıydı göğüs kafesini, Atropos'un ipini kestiği talihsiz bir fani olmamıştı henüz. Biliyordu, bu anı yaşıyordu, içinde bulunduğu çözümsüz denklemi. Bu şehrin insanları da bu anı yaşıyordu, nitekim aynı yüzyılın insanları olarak yüzyıl sonra mezarlarında uyuyor olacaklardı. Siyah-beyaz bir filmde oynayan ve şimdi mezarında uyuyan ölümler gibi. Vapurdan inen ve şehrin sokaklarında meçhulünü bilmeden eriyip giden kalabalığa ve evrilip giden zamana şaşıyordu. Yaratılmış olanlar, bir bilgisayar oyununun oyuncularındılar ve en gösterişli binalardan en ıssız köşelerdeki evlerinde saklansalar bile ölüm meleği er ya da geç kapılarını yoklayacaktı. Evlerin birinde, vapur yolcularından biri, ne acıdır ki belki de güneşin doğuşunu bir daha izleyemeyecekti. İnsanoğlu nasıl da dünyevileşiyordu; her gün yolcu ettiklerinin ardından baka baka ölümün her daim ensesinde olduğunu bile bile bir vapur yolculuğuna çıkarken yaptığı hazırlığı ebedi yolculuk için yapmıyordu.

Gri sis perdesinin ardında iplik iplik sağanak altında ıslak caddelere ve çok katlı binaların kurşuni çatılarına baktı. Caddenin sonundaki sokak köftecisinin koyu dumanı sisi bastırırken etrafındaki kalabalık yaşama dair izler taşıyordu. Düşler ve gerçekler şehrin arenasında iki gladyatör gibi savaşıırken kafasında aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Loş sokak lambalarının yarı aydınlatığı şehrin caddelerinde artık birkaç otomobil ve ruhsuz bir gölge gibi kaybolan tek tük insanlar kalmıştı. Ayaklarına baktı sonra adam. Ölüm meleğinin soğuk dokunuşu değildi bu; koca bir şehrin kimsesizliğinde kara bir kedi, ona sığınmıştı.

“Kötü biri değilim,” dedi adam. Çünkü kediler kötülerin bacaklarına dolanmaz, iyileri nerde olsa bulurlardı. Sonra da uzun bir süredir elinde tuttuğu valizini bırakıp kediyi kucakladı. Tüylerini okşadı onun, bir sevgili gibi incitmeden uzun uzun sevdi. Kedi sevildiğini biliyordu, başını adamın ellerine yaslayıp mırıldanıyor,

çapaklı çipil gözlerini kısıyordu. Adamın kediyle münasebeti kısa sürdü. Adam, ellerinde ince bir kir tabakası hissettiğinde, iğrenerek yüzünü buruşturdu ve garip bir telaşa kapılarak bıraktı sevmeyi. Kedi de sevilmediğini anlamış olacak, avcunda bir tırnak izi bırakarak kucağından kayıp gitti.

Mavi şemsiyesini açtı adam. Artık ıslak giysilerini ve yorgun ruhunu bu şemsiye de koruyamazdı. Limandaki pembe boyalı İskele binasının altından geçti. Karanlık bir mağaradan aydınlığa çıkıp sırttan geçer gibi şehre karışıp yürüdü. Mermer şadırvanın ve ince minareli caminin yanından geçerken de saatine hiç bakmadı. Dün, bugün ve gelecek... Artık zamanın yekpare hükmü kalmış mıydı ki hayatında! Gün ışığının bile kirlendiği karanlık hücrelerinde soğuk taş duvarların yalnızlığına sığınan hüküm giymiş bir adam. Ya ben kimim, kimsem yok mu? Çürümüş ve kokuşmuş nefesimle ruhumun karanlık dehlizlerinde kaybolan, günah yüklü adımlarımdan lağım farelerin bile kaçtığı ben kimim? Niçin yaratıldım? Nereden geldim, neden geldim, neden buradayım ve nereye gidiyorum? Yosunlu mezar taşlarında iki tarih arasına sıkışıp kalacak kadar sıradan mıydı hayatım? Yıllar sonra yosun tutmuş mezar taşları adımı unutturacak mıydı? Yoksa varlığım yokluğumdan ibaret olan bir hiç miydim ben? Görenler görmez, bilenler bilmez hatırlayanlar hatırlamaz olunca zamandan yok mu olacağım? Ya ben kimsesiz miyim? Bu şehirde çalacak bir kapım, gidecek bir yerim, bir tanıdığım yok mu, diye sordu kendine.

Titredi birden. Yağmur, göğsünden iç çamaşırına kadar her yerine işlemişti. Elinde mavi şemsiyesini tutmaya devam ediyordu. Niçin bu kadar çok ıslanmıştı. Kendine sordu: “Ben deli miyim?” Yoksa, gecenin bu vakti, sis çökmüş bir şehirde kimi bulup kime soracaktı bu anlamsız soruyu. Birden sislerin ardında altın sarısı bir bina ve ışıklı bir tabela ilişti gözüne... Gözlerini ovuşturup üzerindeki yazıyı okudu: Bandırma Palas Otel... Sonra da üç katlı binanın kubbeli pencerelerinden sızan ışık demetine baktı. Ölüler mezarlarında mahşeri bekleyedursun aynı yüzyılı paylaştığı insanlarla yaşam savaşı devam ediyordu. Bu otel çatısı altında sıcak yatağında uyuyanlar nefes alıyordu ve rüyalarında zamanı perde perde aşırıyordu.

*Siyah beyaz bir filmi,
Ölüler oynarken televizyonda,
İki dakika reklam arasında.
Dua ederken,
Ve mutfağa kahve almaya giderken,
Çalarsa ansızın kapım,
Belki annemdir gelen mezarlıktan,
Bir perşembe akşamında.*

İkinci Bandırma Palas Otel Kuşlu bir oda

Leylek fazla yavrusunu yuvadan atar

Otelci, kapıdan giren siyah pardösülü yabancıya baktı. Adam, elinde bir şemsiye olmasına rağmen tepeden turnağa ıslanmıştı. Adam uzun boyu, geniş omuzlarıyla oldukça heybetliydi. Islak saçları yapışmış geniş alnında ve göz çevresinde derin çizgiler oluşmuş, sert kıranta sakalı yeni uzamaya başlamıştı. Kılcal damarları belirgin çenesi ve allanmış yanakları arasında uzun iri burnu yağmur damlalarından nasibini almıştı. Durgun dağ gölünü andıran ifadesiz yüzünde gür kaşlarının altında iki yosun yeşili gözün ferisi sönmüş gibiydi. Ellisinde gösteren adam çok yorgun olmalıydı. “İyi akşamlar. Bir oda lütfen,” dedi yabancı. Mavi çizgili kahverengi bir takım giymiş otelci, oturduğu sandalyeden biraz doğrularak elindeki kahve fincanını bir köşeye bırakıp müşterisinin durgun gözlerine baktı.

“Nasıl bir oda istersiniz efendim?”

Yabancı, ıslak ellerini tezgâha koydu. Ellerindeki mor damarlar, turkuaz ışığın altında daha da belirginleşti o an. Belki uzun süredir ayakta durmak yormuştu onu. Belki de yaşama tutunan ümitvari bir dokunuştı bu. Vücudunun tüm ağırlığını soğuk mermere vererek konuştu.

“Kuş resimleri olan bir oda olsun lütfen.”

Otelci dikkatle incelediği adamın iki kalın dudağı arasından çıkan cümleye önce şaşırdı, sonra gülümsedi.

“Gelirken dikkatinizi çekmiş olmalı efendim. Şehrin her yeri Kuş Cenneti Festivali afişleriyle doludur. Üç ay sonra şehirde büyük bir festival var. Bu yıl otuz üçüncüsü düzenlenecek. Festival dolayısıyla Funda Arar’dan Kıraç’a, Yeni Türkü’den Köfn’e bütün ünlü sanatçılar şehrimizde olacak.”

Adam, otelcinin bir tepsi gibi geniş yüzünde, küçük bir fırça gibi duran ince bıyıklarına bakarak konuştu.

“Ne yazık ki afişlerden birini dahi görmedim.”

“Nasil göreceksiniz,” dedi otelci. “Kenti birkaç gündür içine alan lanet sisi nasıl da unutturum. Bunun için çok özür dilerim efendim.”

“Olsun, önemi yok,” dedi adam.

Otelci, oldukça yorgun görünen uykusuz adama baktı.

“Kuş Gölü yakın olduğu için otelimizdeki bütün odalar kuşlu tablolarla doludur. Kuşlar arasında özel bir tercihiniz var mı efendim? Flamingo, pelikan, karabatak, sumru, dikkuyruk, mahmuzlu kızkuşu...”

“...”

“Balıkçılı odalarımız da çok güzeldir efendim. Akbalıkçıl, gri balıkçıl, mavi balıkçıl ve gece balıkçılı. Geçen ay, konser için kente gelen pop yıldızı Şahika mavi balıkçılı odamızda kaldı mesela. Bu arada leylekli odalarımız da çok tercih edilir, nedense çocukluktan gelen bir leylek takıntısı vardır bilinçaltımızda: İlk resimlerimiz, küçük bir ev, hemen yanında bir elma ağacı ve bacadaki çalı çırpıdan derme çatma yuvada turuncu gagaları havada iki leylek. Ta gerilerde iki dağın ortasından doğan ırmağı da hemen evin yakınından geçiririz ve üstüne de bir köprü kurarız. Gökte gülümseyen portakal güneşi de unutmamak gerekir tabii ki de. Çocuklar hiç gece resmi çizmez bilir misiniz?”

Otelcinin sözlerinin hepsini duymamış gibiydi, “Yuvada üç leylek olmalı,” dedi adam. “Hem leylek fazla yavrusunu yuvadan atarmış.”

Otelci, yabancıнын iri gözlerine baktı.

“Evet, haklısınız, yavru bir leylek de olmalı yuvada. Her daim la-kırdamalı,” dedi. Sonra da yabancıнын kararını öğrenmek için tekrar sordu.

“Leylekli bir oda mı efendim? Fakat o odamız alt kattadır ve arka tarafa bakar, müşteriler orayı biraz kasvetli bulurlar hatta yanındaki puhulu odamız da zorunlu olmadıkça pek tercih edilmez.”

“Bülbül!” dedi yabancı esneyerek. “Peki, bülbüllü bir odanız var mı?”

İlk defa göl kuşları dışında bir kelime duyan otelci, önündeki defteri biraz karıştırdıktan sonra başını kaldırıp oval gözlüklerinin üzerinden yeşil gözlü adama baktı. “Elbette var,” dedi otelci, sonra

da derin bakışlarıyla yabancıyı süzdü. Taksi bile tutmadan elinde tek bir bavul ve mavi bir şemsiyeyle çıkagelen adamın beş parasız ya da oldukça nekes biri olduğunu düşünüyor olmalıydı bu sırada. Yabancıнын, siyah boy paltosu ve deri bir şeritle çevrili yün şapkası pahalı bir marka gibi görünse de düşük kalite bavulu ve renkli şemsiyesiyle bayağı bir insan izlenimi veriyordu. Otelci, elindeki defteri kapattı; yüzü ışığı azalan bir kandil gibi kararırken cevapladı:

“Var tabii. Otelin en özel odalarından biri olan mavi kubbeli ve deniz manzaralı olanı... Kapıdağ’a bakar, iskele binasını görür; kırmızı-yeşil vitraylı camlarıyla oldukça şık bir odamızdır. Mavi tavanındaki akvaryum resmi inanılmaz güzeldir. Bu odanın tüm resimleri, Ressam Birim Erol tarafından çizildi. Bu odamız çok özeldir; müşterilerimizin ruhuna rahatlık ve dinginlik verir, onlarda menekşe rengi bir denizin içinde uyuyormuş gibi bir his uyandırır. Mavi kubbedeki kırmızı, yeşil ve siyah balık resimleri duvardaki sarı bülbül resminden daha çok öne çıkar. Ancak şunu da belirtmeliyim ki otelimizin en pahalı odasıdır. Genellikle şehre gelen varıl turistler bu odayı tercih eder ve burada kalmak için çoğu zengin parasını hesap etmek zorunda kalır.”

Otelcinin küçümseyen bakışları yabancıyı rahatsız etmiş gibiydi. “Bu odayı tutuyorum,” dedi yabancı başı dik, sonra da cebinden üç çek kâğıdı ve bir lastikle tutturulmuş üç tane dolma kalem çıkarak otelcinin önüne koydu. Otelci, birdenbire yerinden doğruldu ve boyları birbirine denk iki adam göz göze geldiler. Yabancı otelcinin külrengi gözlerine bakarak konuştu.

“Bu odanın fiyatının üç katını ödemeye razıyım. Hem de üç aylığına.”

Beklenmedik bu durum karşısında otelcinin gözleri büyüdü ve şaşalayıp sordu.

“Fe fe festivale kadar mı efendim?”

“Aynen,” dedi adam. “Hazır gelmişken şehirdeki festivali de görmek isterim,” diyerek üç çek kâğıdını, üç ayrı kalemle peş peşe imzalayıp otelciye uzattı. Ne tesadüftür ki otelci 302 numaralı odanın anahtarını uzatırken dışarda tren sesi ve ardından kuş sesleri duyuldu. Martılar, gecenin sessizliği bölerken otelciden anahtarı alan müşteri gülme krizine tutuldu. Otelci ne olup bittiğine anlam veremezken adam kahkahalarla elindeki anahtarlığa bakıyordu.

“Affedersiniz kakhahalarımın sebebini ben de bilmiyorum. Gece bu saati sinirlerim boşanmış olmalı. Uzun bir vapur yolculuğunun ardından martı çılgınlıkları beni kendime getirdi. Artık Bandırma'dayım. Geldiğimden beri bu şehri bir yere benzetiyordum. Onu buldum da: Kadıköy'e benziyor bu şehir. Bu şehirde artık martılar gibi özgürüm ve şimdiyi yaşıyorum.”

Bir süredir müşterisinin garip hallerini seyreden otelci, bu durumdan oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. Bakışlarını adamın üzerinden ayıramazken birden zile bastı ve çok geçmeden yüzünde çiçekbozuğu izleri olan ince uzun bir adam yanlarında bitti. “Müstecep,” dedi otelci. “Beyefendinin bavulunu odasına çıkarıver.”

Bir ciddiyet takınarak, “Teşekkür ederim,” dedi yabancı ve ardından uykusuz yeşil gözleri otelcinin titrek gözbebeklerine tutundu.

“Bülbüllü odamda misafirlerimi ağırlamam sorun olmaz sanırım, değil mi?”

“Biz buna alışmışız efendim. Otelin ücretini peşin ödedikten sonra pavyondan bir aşüfte getirmeniz bile yalnız sizi ilgilendirir. Ancak, içkiyi fazla kaçırmamanızı ve gülme krizlerinizi azaltmanızı öneririm. Böyle durumlarda sizi ikaz etmek zorunda kalabiliriz. Çünkü Bandırma Palas şehirde seçkin ve saygın insanların kaldığı elit bir oteldir.”

“Buna sevindim,” dedi yabancı. Sonra da “Sabah akşam oda servisi istiyorum lütfen,” diye ekledi.

“Ya öğlen!” diye sordu otelci.

“Hayır, öğle yemeği yemem ve o saatlerde genellikle siestaya yatarım.”

“Yalnız, oda servisi için cüzi bir fark ödemeniz gerekir efendim. Ama derseniz, bunu otelden ayrılırken de yapabilirsiniz.”

“Anlaştık,” dedi yabancı.

Yabancıyla iyi bir iletişim kuramayan otelci tedirgindi, yakasını düzeltip parmaklarını tezgâha vurmaya başlamıştı bile. Peşinden “Beyefendi,” diye seslendi. Yabancı merdivenlerde durdu ve otelciye yüzünü döndü.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır, elbette ki yok,” diye cevap verdi otelci; “Sadece şunu hatırlatmak isterim. Kalacağınız 302 numaralı odaya biz ‘Mavi Kubbeli Oda’ deriz ve hafızanızda ‘Bülbüllü Oda’ olarak yer edinmesini istemem.”